

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XVII. Dom. IV. Quadrages. Rabidus Euclio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

55 55

CONCIO XVII.
DOMINICA IV. QUADRA-
GESIMÆ.

Facite homines discumbere. Jo an. 6.

Rabidus Euclio.

A.
Gentiles
& hæretici
pauperi-
bus elee-
mosynam
subtrahunt
(1) Plaut,
in Tri-
nummo.

(2) Laet.
l. 6. Instit.
c. 11.

(3) S.
A. han.
ep. ad sol.
vit. aged.

Icet charitas & misericordia in misellos pauperes, sua ex natura sit splendida Virtus AA, quæ etiam hodie Servator quinquies mille famelicos prodigiosè cibavit, fuerunt tamen impii hæresiarchæ, & ante illos cæci gentiles, qui hanc diviniſsimam virtutem eliminarent, & totis viribus impedirent, ne pauperes eleemosynâ juvantur. Ante alios omnes omnium pauperum diras imprecationes suum in caput excivit fordidus ille latinatis tortor Plautus (1) barbaram illam & crudissimam sententiam palam tueri auditus: *de mendico male meretur, qui ei dat, quod edat, aut quod bibat. Cur? audiat stolida ratio. Nam & illud, quod dat, perdit, & alteri vitam producit ad miseriam.* Hanc Culinarii Sophistæ sententiam Lactantius (2) palam nuncupat *detestandam sententiam.* Juxta nonnullos etiam Divinus Plato, & celeberrimus ille legislator Lycurgus prohibuisse dicuntur, ne ulla pauperibus eleemosyna præberetur; sed uterque horum purus est à labe & à toxico Plauti. Hac sua inhibitione tantum urgebant è medio tollere robustos pauperes, qui ad evitandos labores se otio mendicandi totos immolant, salvâ semper & integrâ charitate veris pauperibus exhibendâ. Hæc inhibitio jure optimo omnibus sacra sit & solennis, ut ne ulla uspiam rima pateſcat, quâ humanos in animos turpe otium, diaboli pulvinar, ac scelerum omnium pestilens origo grassetur. Prout S. P. Athanasius (3) memorat, idem cum Plauto senserunt Manichæi, à quibus etiam homicidio par scelus charitas per eleemosynam pauperi exhibita proclama-

clamabatur. Si hæretici isti nulla alia hæresi forduissent, dignos se hoc uno ex capite fecissent, quos canes etiam cerberæi toto ex orbe profligarent. Juxta S.P. Damasc. (4) & Messaliani hæretici prohibuerunt, ne pravis & peccaminosis pauperibus eleemosyna daretur; in eos autem graviter invecus est Aug. (5) his verbis: *impia vox est, dandam esse servis Dei eleemosynam, mendicis vero negandam.* Sed quid ad nos cæci gentiles, hircorum sator Plautus & alii? quid hæreticos motamur? aliter longè sentiunt & loquuntur de misericordia in pauperes Catholici, fidei nostræ domesticæ, fratres germani: omnibus pauperibus ex naturæ legibus & officio charitatis Christianæ suppetias ferre tenemur, hoc ipso quod homines sint. Si ut homines ratione præditi coli volumus, alter alteri succurrere debemus, eumque mortis è faucibus rapere cogimur, dictante naturâ, & lege illius omnium mentibus altè impressa. Deus ita prudenter divisit singula, inquit Lact. (6) feris animantibus rationem ac rationis usum subtraxit, eas tamen naturali armorum apparatu contra omnes hostium incursus ad tuendam vitâ copiosè instruxit; hominem autem fecit debilem & infirmum, ut ne quidem seipsum possit à cunis lapsum erigere, ut nempe alii ex naturæ instinctu tantæ imbecillitati junctis viribus succurrerent, & ab ea quævis vitæ fata proscriberent: *Deus qui ceteris animantibus sapientiam non dedit, naturalibus eas munimentis ab incursu & periculo tutiores generavit; hominem vero quia nudum & fragilem formavit, dedit ei præter cetera hunc pietatis affectum, ut homo hominem defenderet, diligeret, & soveret, etique contra omnia pericula præfens auxilium præstaret.* Pergit porrò Lactantius misericordiam in pauperes his verbis extollere: *summum ergò inter homines vinculum est humanitas, quod qui ruperit, nefarius homo & parricidæ censendus est.* Ergò juxta Lactantium enormius flagitium non datur, quam si homo hominem oderit, aut hominem etiam pravum suo in articulo necessaria ope homo destituat. Verba ejus iteratò sunt hæc: *maximum scelus est hominem odisse etiam nocentem.* Exigit proin ipsa ratio & antiquissima lex naturæ, ut unus alteri succurrat. Hæc qui negligit aut contemnit, non meretur hominibus accenseri, quia plus bestiam

(4) S. Jo. Damasc. l. de hæres.

(5) S. Aug. ser. 11. in Ps. 103.

B.

Longè aliter de eleemosyna loquantur SS. PP.

(6) Lact. l. 6. instit. c. 10.

(7) S.
Alterius
hom. de
Deo &
Laz.

(8) S. Aug.
ser. 2. de
temp.

C.
Benè
moriuntur
Eleemo-
synarii,
malè avari.

bestiam vivendo quàm hominem repræsented, imò etiam multis gradibus se probat deteriorem esse informi bellua. Sic de hoc crudissimo hominum genere loquitur S. P. Asterius (7) is, quem alterius inopia nullâ tangit commiseratione, rationis expers fera est, perperam humanâ formâ indutus, imò feris ipsa immanior. Asserti hujus ratio mox subnectitur: *sues jugulata sue sensu quodam doloris afficiuntur, & circa recens solum sanguinem triste murmur murmurant: tauri cadem circumstant boves, & miserabili mugitu dolorem designant: gruum greges cum una sorte gregalium in casses incidit, captam circumvolitant, & lamentabili clangore aërem complent, comitem suam & gregalem conquirentes.* Cur non idem ratione præditi homines præstent? omnes utique ex unius speciei limbo à Deo compositi sumus, animâ ex nihilo creatâ? omnes utique pari sanguinis divini lytrò redempti sumus? omnes ad cœlum destinati sumus? *pari conditione verba sunt S. P. Aug. (8) hunc mundum intravimus, pari exitu hinc migrabimus: & si benè egimus, ad unam Beatitudinem pariter pervenimus.* Audiatur ulterius, quale conclusum his è præmissis eruat August. *cur ergò pauper tecum non capiat cibum, qui tecum accipiet regnum? cur pauper non accipiat veterem tunicam, qui tecum accipiet immortalitatis stolam? cur pauper non meratur panem tuum, qui tecum meruit accipere idem baptismi Sacramentum? cur indignus est accipere reliquias ciborum, qui tecum ad convivium invitatus est Angelorum?* Sic SS. PP. ad virtutem misericordiæ extimulant omnes ac singulos, tanquam homines per legem naturæ, tanquam Dei electos per lumen gloriæ, omnibus illis præparatæ, qui Deum in pauperes misericordem ardentè fatagunt æmulari. Quò se liberaliorem homo in vicinum hominem exhibuerit, tanto conformior Deo suo erit, qui solem suum quotidie oriri facit super bonos & malos, & sine respectu donis cœlestibus, opulentos unâ & pauperulos, justos & injustos ex alto perpluit. Quò crudior erga pauperes vicinos fuerit homo, eò etiam remotior erit à Deo suo; imò timendum fuerit, ne talis euclio penitus à Deo repulsus, æterna fame plectatur, qui alios ex avarissima tenacitate, cum inedia perenni passus est conflictari; ut enim idem

idem S. P. memorat (9) *non potest male mori, qui libenter opera pietatis exercuit*; cum autem contrariorum eadem sit disciplina ex philosopho sequitur inde vicissim, raro pia & bona morte moriturum, qui erga pauperes crudus & crassus, barbarus fuerit & inhumanus. An hoc ipsum tragicò quòdam exemplò suffulciam? vota expleo, & illud ipsum capesso, quod ante octiduum in evolutione historiarum de Catharina Peruana in eodem Delrio (10) reperi. In Suevia, inquit ille, fuit an. 1560. quidam Nobilis oppidò dives & opulentus, vulgari nomine *Rickberger* dictus, cujus annui reditus supra triginta nummum aureorum millia extendebantur. Pro quanta opum affluentia singulis annis collecta? nunquid tanta pecuniarum mole satiari poterat & debebat? nihil minus. *Avaritia* teste Aug. (11) *inexplebilis est, & nunquam dicit satis est*; sed instar hydropici, qui inextinguibili siti ardescit, nunquam pro futuro haustu eam lenire contendit. *Quò plus sunt pota, plus sitiuntur aqua.* Omnis avarus Greg. teste (12) *ex potu sitim suam multiplicat; cum enim, quæ appetit, affectus fuerit, ad alia appetenda, amplius & amplius anhelat.* Plato avarum hominem cribro comparat undique perforato, quod hæc illac perfluit, & se nunquam patitur expleri. S. Aug. (13) *pecuniosum & avarum euclionem ipsi etiam inferno æquiparat: avarus inferno similis est, imò animatus est infernus: infernus quò plus devorat, eò plus desiderat; non aliter avarus; expleri non potest, satiari non potest.* Secum itaque in viris ardentem orci rogam circumferant avari; & ipsius averni pœnas in terris exantlant, duplicatis post mortem fulminandi. Horum numerum splendè adauxit Nobilis iste Suevus, qui licet ingens auri & argenti pondus possideret, plus tamen possidere perditus ac perniox exarsit. Crevit avaritia tam enormiter in horas & momenta, ut per fas & nefas, ubi modicum aliquod lucrum effulsit, mammonam corraderet, & omnia ad se rapere studeret. Alia inter opes accumulandi media etiam eminus annonæ caritatem prospexit, quæ à continuis pluviis, annò proximò totam per Sueviam invaluit; sua proin horrea tritico & frugibus opplevit, ac plus ultra vilissimò pretio cœmit, ut pretio quadruplùm auctò ea sequenti anno distraheret. Neque eum sua ratiocinatio

(10) Delrio
disqu.

mag. l. 3.

q. 7. Sect. 2.

p. 9.

Hist.

(11) S. Aug.

Ser. 25. de

verb.

Dom.

(12) S.

Greg. l. 14.

Mor. c. 6.

(13) S. Aug.

l. de Sil.

docum.

c. 30. &

Ser. 62. ad

frat. in

crem.

D.

Probatur

alterum

assertum

tragicò

exemplò

Sævi

Nobilis.

X

fefellit.

sefellit. Alterò annò ita pretium excrevit annonæ, ut multi ob inediã fame consumerentur. Plebei horrea sua modico temporis spatio exhaurerant, quia potiorem frumenti partem levissimò pretiò sibi nobilis hic euclio vendicabat, frugibus ergò jam panè toto in districtu illo absumptis, catervatim ad arcem fame pulsì confluebant at nisi triplo majus pretium frugibus affunderet, nec granò frui datum est ex horreis largo ubique frumento repletis. Alios inter innumeros, qui Nobilis hujus sanguisugæ aureos fores pulsabant, erat etiam senecio pluribus liberis onustus; & jam diu cum fame ac inedia luctatus; hic sex philippeos pro uno vel altero frumenti modio euclioni obtulit, rogans eum enixè, pecuniam acciperet, & aliquid tritici sibi ac liberis suis ministraret, residuam pecuniæ partem brevi optima fide se Nobili persolutorum, vel, si placet, ei fundum, quem possideret, transferturum, unde suo tempore plus esset lucri factururus, quàm debitum exigat.

Quid ad hæc nobilis truncus? petrâ durior nequam, senem primitus superbo vultu & irâ flagrantibus oculis intuitus, inde protinus sua ex arce facessere iussit, hæc cum crudissima appendice, frumentum si vellet, etiam residuam secum pecuniam referret, sine qua nulli aditus in horreum pateret. Ita miser ac mæstus senex cum suis propemodum fame jam enectis liberis, abiit & recessit, in vicem tantæ cruditatis eidem diras omnes, & bestias horreis imprecatus. Magnam vim ac virtutem movendi preces pauperum sortiuntur. Ut Sirach (14) meminit: *deprecatio pauperis inque ad nubes propinquabit, sed & deprecationem laesi pauperis Deus exaudiet.* Sensus est juxta Cornel. in l. c. exaudiri à Deo pias preces, quas pro eleemosynariis liberaliter coram Deo pauperes effundant, exaudiri unã etiam pravas pauperum preces, seu imprecationes ac diras, quas ex ira & impatientia avaris euclionibus multoties imprecantur, quia pauperum tutor, si ab opulentis premantur, & divitum ultor Deus est, si pauperculos despiciant, vel quod gravius, etiam opprimere videantur. Hæc causa est, cur Henricus III. Castellæ Rex palàm dixit, se diras & execrationes pauperum plus formidare quàm hostium arma. His diras etiam hic loci tam à Sene quàm aliis magnò numerò famelicis in Nobilium

(14) Eccli.
35
E.

Vis
precationum
quas
pauperes
fundunt.

bilem rejectas, videtur ocius pronis auribus in cœlo Deus haurisse; mox enim avaritiæ suæ pœnas dedit horridas ac sceleri tanto ritè commensuratas, quas pridem coronatus vates in Prov. (15) præsignavit verbis illis: *qui abscondit frumenta, à populis maledicetur.* Quem locum sic legi vult Chryf. (16) S. Paraphrastes nostro themati convenientius hunc in sensum memoratam Prophetiam transportat: *qui prohibet frumentum in necessitate, id hostibus suis relinquet.* Utcum sumatur hæc prophetia, nobili nostro quadrabit, qui omnium pauperum execrationes & imprecationes suam in caput provocavit: aliqui illorum feras & bestias frumenti voratias imprecabantur, alii barbara crudelitate succenssi etiam vivos dæmones in annonam pauperibus subtractam accerbabant. Utrumque damnò suò expertus est Nobilis iste sanguisuga, paulò post acerrimis hostibus suis in pabulum relinquere coactus fruges, quas pauperibus nonnulli pretiò in horas auctò distraxit. Paucis post diebus misit sordidus iste Nobilis famulum suum in horreum, ut ex more illud inspiceret, & ubi opus, suis à facibus frumentum purgaret; hic tamen buxò pallidior mox iterum ad herum reverit, dixitque, tres grandes ac nigerrimo colore tinctos boves horreum irrupisse, qui totum frumentum diductis rictibus devorarent; inde rectà lectulò suò totis artibus tremiscens se composuit, & tertio die fatis concessit. Sic paulatim laneo pede ultio divina insequi cepit avarum, prius in famulis multatum, quàm ipse tot funerum reus plecteretur. Non habuit fidem timidiori famulo, licet metus in horreo conceptus, letali etiam morbo famulum afflixisset. Alterum proin flecti ac terri ferreum vernam in horreum transmisit, ut rei portentosæ veritatem exploraret; sed & hic alter mox retrò pedem reflexit, & tellis oculatus coràm asseruit, frumentum non à bobus tantum, sed à ventricosis etiam equis depasci. In hujus rei signum etiam iste pavidòs tremores corporis exhibuit, quibus passim gelidus per ossa sudor expressus. Prostravit hunc quoque fatalis timor, & post paucos dies funus fecit alterum. Caligabant bini oculi nobilis avari ad tantam lucem, quam duo testes affatim ministrabant. Ut ergò hac de re certior redderetur, ipse statuit horreum visere, & coràm voratrices

(15) Prov. 11.
(16) S. Chryf. hom 39. in ep. 1. ad Cor.

F.
Ira Dei in avaros & servos illorum.

X 2 belluas

belluas arbitrari; jam ad horreum pervenerat, ecce subito metu se perstringi sensit Nobilis; non ausus januam referare, quæ rectâ duceret in horreum, per rimas antè introspectit, & non tantum boves & equos frugibus absumendis inerrantes vidit, sed totum jam horreum variis belluis refertum, canibus & porcis, lupis & ursis, & aliis pluribus quasi innumeris belluis, quæ fruges omnes absumerent, contererent, conspurcarent, & quaquaversum impetuosis calcibus dissiparent. Hem hostes, quibus juxta Salomonem relinquere cogebatur frumentum, in necessitate pauperi denegatum. Hem duplicis generis hostes, belluinos scilicet & orcinos; utrosque enim pressi & rejecti pauperes huic tyranno imprecabantur: ut horrea tua feræ irruant! ut totum frumentum tuum belluæ depopulentur! ut mille dæmones horreum vellent tuum & frumentum! Sic à Deo flagellari decuit *annona flagellatorem* impium execrandum. Vocat Cornel. & hoc titulo decorat omnes illos (17) qui annonæ caritatem augment, ampliant, ut plus lucri ex auctiori pretio corradant. At quanti stetit exploratio hæc euclioni? hinc spectaculo ita territus est *annona flagellator*, ut mox in furias actus, dentibus infrendens, & ore cruento spumas eructans lymphatæ instar mænadis, vel potius instar rabidi canis totam arcem suam excurreret, donec tandem validè comprehensus, & ferreis catenis probè constrictus animam evomeret, plus in equos & canes saginandos, quàm in pascendos pauperes effusam. Hæc cum Delrio enarraret, coronidis loco hæc verba subnectit: *hic horribilis casus magnam admirationem peperit tum in Suevia, tum præcipuè in Caesaris aula, quæ illum antea velut prudentissimum Virum coluit, & suspexit.*

(17) Cornel.
in
prov.

(18) Pl. 118

Hæc qui audit, jure cum Psalte Regio (18) exclamet: *justus es Domine, & rectum est judicium tuum!* Hic sodes per retentionem annonæ pessimis artibus corrosæ, per flagellationem annonæ ac pretii horriam ampliationem, gradibus innumeris caritatem auxit & famem, quæ communi ex proverbio rabidos reddere homines dicitur; æquum ergò fuit, ut rabida morte in pœnam sceleris extingueretur; quam omnes illi justo à vindice Deo expectent, qui pari crudelitate suis à foribus pau-

G.

pauperes propulsant. Opt. AA. necdum anni fluxerunt viginti, dicitur senio jam gravis & avita nobilitate conspicuus heros totam pænè Germaniam peragrâsse, cui tectum undique fuit caput, eo quodd totum hominis in caput abierit caninum, prolixis capillis & in humeros usque defluis crinibus fictitiis coopertum ac probè velatum, ne omnium oculis pateret. Has caninas fauces in pœnam & vindictam iusto à Deo ad certum tempus retinuit, quia plus curæ ac sumptuum in canes venaticos & catellos, quàm in misellos pauperes expendit, quos nonnisi canum titulò excepit; ut adeò de hoc quoque dici posset, quod de pediculario Herode vulgavit fama: hic melius foret canem esse aut porcum, quàm hominem divina ratione instructum, quia plus affectus, plus charitatis in has bestias devolvitur quàm in pauperculos & stipem ostiatim colligentes mendicos. Paucis abhinc annis ipsò festò inventæ S. Crucis pluribus aliis crucigeris comitatus Landspergâ urbe Boica in Campum usque Lycium ad Deiparam miraculis clarum pius quidam studiosus descendit, sed togâ pœnitentiariâ ex horridioribus fetis conflatâ amictus, & grandi capillitio equinis è pillis contexto totum circa caput velatus. Cum autem grandis fama etiam campum Lycium pervolâsset, Nobilem canino capite tectum Germaniam oberrare, illicò in vulgus rumor sparsus increbuit, adessè tandem in campo Lycio caninum nobilem, Virgini prodigiôsæ supplicem, ut formam recipiat humanam; mox ergò rustici ac rusticellæ ex adjacentibus Sueviæ pagis innumerò numero concurrere, ut caput caninum propriis oculis excipiant. Nisi maturè populi confluentis tumultui etiam ope Religiosa adjutus, pius hic pœnitens subtractus esset, totum credo capillitium dilacerâssent, ut latentes canis vultus explorarent. Is ipse, cui hæc acciderunt, mihi apprimè notus, nunc sedulus animarum Curio adhuc vivus & vegetus, mihi metipsi totum hunc ruris assultum recensuit, adjecitque diem inventæ S. Cruci sacram memoriâ ipsius nunquam dilabi posse, dum spiritus has bibit auras.

Hem AA. Deus nec se nec suos pauperes ludî patitur & propulsari. Is pridem dixit (19) *quandiu fecistis aut ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* His exhibitam charitatem

X 3

mihi

Nobilis
alius cum
capite
canino.

(19) Matthi
25.

H.
S. Ludov.
Regis
Galliæ
amor in
pauperes.

(20) Pl. 39.

mihi factam reputabo; his injurias irrogatas mihi pariter adscribam, vindicaturus eas in tempore. Hæc ipsa ratio fuit, cur olim piissimæ memoriæ Rex Galliæ S. Ludovicus singulis pro festis per annum propria manu sua, non suorum, qui sæpe clepant & mutilant eleemosynas, ducentis pauperibus largam stipem porrigeret, & insuper singulis sabbathinis pedes sordidos tot pauperibus lavaret. Non placuit hæc regis abjectio nonnullis aulæ pauperibus, qui maluissent totum æs pauperibus porrectum suam in bursam transvehere. Notavit crism impiam Ludovicus, eamque novâ confixit, ego, inquit, *non pauperibus Christum veneror, qui dixit, quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis.* Quasi diceret Rex aureus: oculi mei multò latius multò profundius penetrant objecta quàm vestri: in quovis mendico ego Christum Deum ac Dominum meum suspicio, qui de se ultrò dici (20) voluit: *ego autem mendicus sum & pauper.* Quidquid ergò boni fecero mendicis, Deus per centuplum refundet: quidquid mali fecero mendicis, Deus trahet ad pœnam, & ad celerem vindictam. Eo tanto apud Deum in pretio sunt pauperes. Vindicta binis in Nobilibus ob oculos jacet evidenter, satis utique tam triplici funere illo, quàm canino capite toti orbi demonstrata, & intentata. Primus Nobilis, ut historia refert, obiit impenitens, & cum divite ac damnato epulone Evangelico jam focus patitur avaro accensis, qui nullos ex frumento pasci voluit mendicos. Alter Nobilis canino capite mulctatus, dicitur ad eor rediisse, ac Deo per pœnitentiam reconciliatus vultum pristinum hominis resumpsisse, totus in alium hominem mutatus, qui intimo & ardentissimo amore pauperes foveret.

Nos unà omnes hodiè Christi JESU exempla sectamur, qui 5000. famelicos liberali pabulo refocillavit, ut nos pariter omni charitate in spem vitæ melioris misellos pauperes erigamus, spe certa confisi, omnem charitatem his impensam, nobis à Deo triplicato cum fœnore hic & ibi refundendam. Nos unà oculos in rabidum Nobilem illum conjicimus, ne pari pœna paris culpæ rei plectamur. Nos stygiæ avaritiæ totum peccus occludimus, cum ad oculum patescat, quales tragœdias ludat avaritia, cum perenni jactura salutis æviterne, quodam-

damnum omniaum sanè acerbissimum, omnium à cervicibus clementissimè amolitur JESUS Christus Dominus noster, qui vivit ac regnat in secula seculorum. Amen.

CONCIO XVIII.

DOMINICA V. QUADRA-
GESIMÆ, SEU DOMINICA
PASSIONIS.

Qui ex Deo est, verba Dei audit. Joan. 8.

Concionum fuga.

REcè s. Pater Hilarius (1) Sacrum Scripturæ Codi- (1) S. Hi-
cem Roseto comparavit Opt. AA. ubi candidas & lar. in Psa.
rubentes virtutum rosas in copia decerpas. His 134
rotis incubant laboriosissimæ apes, atque inde con-
ficiendo melli optimum succum exfugunt; sed &
rosis hisce turpes Araneæ insidiantur, ut succum inde protra-
ctum, in exitiale toxicum transmutent. Hac similitudine
tangit Sanctus Pater hæreticos, qui araneæ instar ex S. Script.
merum pus & horridos errores educunt. Nulla hæresis datur
sub sole, quæ non sectam suam velit per S. Script. Oracula
perperam intellecta mordicus defensam. Hic Digitò DEI
exaratò Scripturæ Librò & septem sigillis clausò, tanquam
sue pravitate palliò, miserrimè abutuntur. Nihil tam ine-
ptum, tam sordidum, tam impium est & execrandum, cujus
non testem sententiam ex Script. proferunt. Sic Spiritum San-
ctum centies nasò suspendunt aduncò, pro sua libidine ver-
ba ejus & Oracula quaquaversum rotando, & tornando. Ah!
quàm immani laniena quinas voces illas, hoc est enim Corpus
meum excarnificarunt! Anno 1577. grandis liber in lucem pro-
diit, qui duas sibi mutuò adversas vocum harum inter-
pretatio-

A.
Catholici
ex S. script.
ut apes bo-
næ fugunt
optimos
liquores,
hæretici
ut araneæ,
venena.

ELHAPEN
TIV
23